

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/74/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015200467
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeník
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200467.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci žalobcu: D. F. A., D., nar. XX.XX.XXXX, U. T. XXXX/XX, F., zastúpený: JUDr. Ivan Jánošík, advokát, Klincová 35, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 36544/2015-23 zo dňa 17.02.2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/70/2015-56 zo dňa 26.04.2017, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Útvar sociálneho zabezpečenia Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. GR ZVJS-14396/33-14 zo dňa 28.11.2014 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) zvýšil žalobcovi výsluhový dôchodok v súlade s § 105 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 30.04.2013 (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z. z.“) v spojení s § 39 a nasl. zákona č. 328/2002 Z. z. zo sumy 336,76 eur na sumu 499,85 eur od 01.07.2008. Podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia bolo rozhodnutie Generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-3-7-4/14-2014 zo dňa 21.07.2014, ktoré sa týkalo priznania doplatku na služobnom príjme. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

2. Žalovaný rozhodnutím č. 36544/2015-23 zo dňa 17.02.2015 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Nestotožnil sa s námietkami žalobcu konštatujúc, že prvostupňový orgán pri svojom rozhodovaní disponoval dostatočným množstvom podkladov pre vydanie rozhodnutia.

II.

3. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6S/70/2015-56 zo dňa 26.04.2017 tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

4. V odôvodnení rozsudku krajský súd citoval § 38 ods. 1, § 39, § 58 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 písm. a/, § 60 ods. 1 a 3, § 68 ods. 1 písm. a/, § 84 ods. 1, § 105 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z. z., § 46 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), § 28 ods. 3 zákona č. 92/1949 Zb. branný zákon (ďalej aj len „branný zákon“), a § 3 ods. 1 a 2, § 33 ods. 2 a § 46 a 47 ods. 3 správneho poriadku. Poukázal na to, že žalobcovi skončil služobný pomer v Zbore väzenskej a justičnej stráže SR na základe personálneho rozkazu zo dňa 18.06.2008 ku dňu 30.06.2008. Následne mu na základe jeho žiadosti bola od 01.07.2008 priznaná dávka výsluhového zabezpečenia (dôchodku) zo sociálneho zabezpečenia príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže SR. Do základu pre výpočet tejto dávky bol zahrnutý krátený príjem (plat) žalobcu za obdobie od 02.08.2004 do skončenia jeho služobného pomeru. Oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/70/2010 zo dňa 22.02.2011 odpadol dôvod na krátenie platu žalobcu, a preto mu bol priznaný doplatok, o ktorý bol jeho mesačný plat krátený z dôvodu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby. Na základe týchto skutočností bola žalobcovi následne upravená výška vyplácaného výsluhového dôchodku a bol mu doplatený rozdiel medzi nárokom na výsluhový dôchodok a jeho skutočnou výplatom, pričom postup správnych orgánov v tejto súvislosti žalobca podanou žalobou rozporoval.

5. V súvislosti s námietkou žalobcu, že mu správne orgány nezapočítali do základu pre výpočet výsluhového dôchodku náhradnú vojenskú službu v trvaní 19 mesiacov, krajský súd uviedol, že z § 58 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. vyplýva, že dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový dôchodok a pre výšku tejto dávky je doba výkonu náhradnej vojenskej služby v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom platným v dobe jej výkonu. Týmto osobitným predpisom je branný zákon, ktorý v § 28 ods. 3 upravoval trvanie náhradnej služby v rozsahu päť mesiacov počítaných odo dňa jej skutočného nastúpenia. Z potvrdenia Ministerstva obrany SR, Vojenského archívu - centrálna registratúra Trnava zo dňa 20.03.2008 vyplýva, že žalobca vykonal náhradnú službu od 01.06.1987 do 31.10.1987 a v období od 01.10.1985 do 30.04.1987 z hospodárskych dôvodov odpracoval záväzok za náhradnú službu v Lokomotívnom depe Leopoldov. Uvedené vyplýva aj zo služobných listov Železničnej stanice Leopoldov č. 4629/85 zo dňa 03.10.1985 a č. 1845/87 zo dňa 30.04.1987, z ktorých navyše vyplýva aj to, že žalobca odpracoval 19 mesiacov vo funkcii posunovač. Krajský súd ďalej konštatoval, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí s touto námietkou vysporiadal, nakoľko zdôvodnil, prečo nie je možné spornú dobu 19 mesiacov započítať do základu na výpočet jeho výsluhového dôchodku. Žalobca v období od 01.10.1985 do 30.04.1987 vykonával prácu ako posunovač v pracovnom pomere a táto doba mu bude zhodnotená vo všeobecnom systéme v prípade splnenia podmienok na nárok na starobný dôchodok podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 461/2003 Z. z.“).

6. Krajský súd neprisvedčil názoru žalobcu, že správne orgány pri svojom rozhodovaní nevezali do úvahy omeškanie s výplatom výsluhového dôchodku. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, pre ktorú bol žalobcovi krátený služobný plat. Prvostupňový orgán pri vydávaní prvostupňového rozhodnutia, ktorým bol žalobcovi počnúc dňom 01.07.2008 priznaný výsluhový dôchodok, vychádzal zo skutkového stavu v čase vydania tohto rozhodnutia. To znamená, že do základu pre výpočet výsluhového dôchodku žalobcu bol zahrnutý jeho krátený príjem v období od 02.08.2004 do skončenia jeho služobného pomeru. Dôvod na krátenie platu žalobcu odpadol oslobodzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/70/2010 zo dňa 22.02.2011 a až následne mu bol služobný príjem doplatený. Keďže sa tieto rozhodnutia týkali podkladu pre výpočet výsluhového dôchodku žalobcu, mohol prvostupňový orgán začať konanie pre jeho výpočet až po právoplatnosti rozhodnutí o doplatení príjmu žalobcovi. Z obsahu

administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňový orgán začal konanie o úprave výšky a doplatku na výsluhovom dôchodku žalobcu bezodkladne potom, čo mu boli doručené rozhodnutia týkajúce sa úpravy jeho služobného platu za obdobie jeho krátenia. Z uvedeného je zrejmé, že v tomto prípade nejde o omeškanie s výplatom výsluhového dôchodku žalobcu. Zákon č. 328/2002 Z. z. ani v § 105 ods. 5, ani v iných ustanoveniach neupravuje náhradu za dodatočné priznanie alebo zvýšenie výsluhového dôchodku v prípade, keď odpadne dôvod na krátenie príjmu, ktorý sa započítava do základu pre výpočet výsluhového dôchodku. Správne orgány sa uvedenými skutočnosťami zaoberali a svoju úvahu v tomto smere dostatočným spôsobom zdôvodnili.

7. V súvislosti s námietkou žalobcu, že postup správnych orgánov pred vydaním preskúmaných rozhodnutí nebol v súlade so všeobecnými procesnými zásadami, krajský súd uviedol, že v administratívnom spise sa nachádza list prvostupňového orgánu zo dňa 30.12.2014 označený ako Spisový materiál - oboznámenie, ktorý bol adresovaný žalobcovi za účelom oboznámenia sa so spisovým materiálom pred odstúpením jeho odvolania žalovanému. V administratívnom spise sa síce nenachádza doručienka preukazujúca doručenie listu žalobcovi, avšak už z datovania listu je zrejmé, že bol vyhotovený až po vydaní prvostupňového rozhodnutia. Zároveň sa v administratívnom spise nachádza list žalobcu zo dňa 09.02.2015, z ktorého je zrejmé, že so zaslanými dokladmi sa oboznámil a v rámci odvolacieho konania uplatnil svoje ďalšie návrhy.

8. Krajský súd tiež poukázal na § 33 ods. 2 správneho poriadku konštatujúc, že s ohľadom na jeho výklad nebol postup prvostupňového orgánu v súlade so zákonom, nakoľko tento nedal žalobcovi možnosť oboznámiť sa s podkladmi pre vydanie prvostupňového rozhodnutia (doručeného žalobcovi dňa 05.12.2014), ale mu ich predložili až po podanom odvolaní zo strany žalobcu zo dňa 18.12.2014 (doručeného prvostupňovému orgánu dňa 22.12.2014). Vzhľadom na to, že žalovaný preskúmal vec v plnom rozsahu a žalobca si svoje námietky uplatnil aj žalobou, kedy mu bol administratívny spis preukázateľne známy, by podľa názoru krajského súdu nebolo hospodárne, aby vrátil vec na ďalšie konanie za účelom zopakovania výsledku. Navyše, v tomto konaní sa krajský súd zaoberal všetkými námietkami žalobcu a dal na ne odpoveď v odôvodnení napadnutého rozsudku. Ďalej krajský súd poukázal na judikatúru, podľa ktorej správny súd pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu rozhodnutie nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu pre účastníka prívodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie.

9. Záverom krajský súd dodal, že správne orgány postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutí uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli a náležite sa zaoberali námietkami žalobcu.

III.

10. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Prvostupňový orgán mu v rozpore s § 33 ods. 2 správneho poriadku neumožnil vykonať jeho právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním a navrhnúť nové dôkazy. Porušenie § 33 ods. 2 správneho poriadku mal za preukázané aj krajský súd, napriek tomu však konštatoval, že by nebolo hospodárne a správne, aby vec vrátil na ďalšie konanie žalovanému, pretože ten by iba zopakoval výsledok. V uvedenom postupe krajského súdu videl sťažovateľ rozpor s právnou úpravou a rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít. Krajský súd neposudzoval vec iba podľa zásad správneho poriadku, ale aj v rámci zákona č. 328/2002 Z. z. napriek tomu, že k danej otázke nebolo vykonané žiadne dokazovanie (ani nemohlo). Sťažovateľovi nebolo zrejmé, na základe čoho dospel krajský súd k takémuto záveru.

12. Sťažovateľ tiež vyjadril nesúhlas s tým, aby bolo na svojvôli žalovaného či prvostupňového orgánu, ako bude reagovať na právnou úpravu vymedzujúcu práva účastníka konania ako aj s tým, že tieto

pochybenia budú súdy akceptovať. Pri prijatí takéhoto záveru je v zásade nadbytočná akákoľvek právna úprava vrátane Ústavy SR vymedzujúcej postup orgánov a práva účastníkov konania. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ ako účastník konania nemal možnosť oboznámiť sa s výsledkami „zistení“ správneho orgánu po niečom, čo správny orgán označil ako vykonané dokazovanie a tiež nemohol navrhnúť doplnenie dokazovania a vyjadriť sa k jednotlivým dôkazom, je takou vadou konania, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Iný postup má za následok porušenie zásady postupu v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a výsledkom je nezákonné rozhodnutie. Zároveň poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽ/142/1999, sp. zn. 3SŽo/220/2010 a sp. zn. 8SŽo/112/2010.

IV.

13. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

V.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „Správny súdny poriadok“ alebo aj len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) nie je dôvodná.

15. Nebolo sporné, že sťažovateľovi ako bývalému príslušníkovi Zboru väzenskej a justičnej stráže SR patrí zvýšenie výsluhového dôchodku, pretože do základu pre jeho výpočet mu bol za obdobie od 02.08.2004 až do skončenia jeho služobného pomeru ku dňu 30.06.2008 zahrnutý krátený príjem a po odpadnutí dôvodu pre krátenie jeho príjmu mu bol priznaný doplatok. Spornou zostala otázka nezapočítania doby 19 mesiacov náhradnej vojenskej služby, priznanie úroku z omeškania za oneskorene vyplatený výsluhový dôchodok a postup prvostupňového orgánu, ktorým neumožnil sťažovateľovi vyjadriť sa k podkladom prvostupňového rozhodnutia pred jeho vydaním.

16. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. v znení účinnom v čase skončenia služobného pomeru sťažovateľa (30.06.2008), policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 15 rokov.

17. Podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z., výsluhový dôchodok policajta alebo profesionálneho vojaka je za 15 rokov trvania služobného pomeru 30 % základu zisteného podľa § 60. Za 16. skončený rok trvania služobného pomeru a za každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru až do 20. skončeného roka trvania služobného pomeru vrátane sa výmera výsluhového dôchodku zvyšuje o 2 % základu zisteného podľa § 60. Za 21. skončený rok trvania služobného pomeru a za každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru až do 25. skončeného roka trvania služobného pomeru vrátane sa výmera výsluhového dôchodku zvyšuje o 3 % základu zisteného podľa § 60. Za 26. skončený rok trvania služobného pomeru a každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru sa výmera výsluhového dôchodku zvyšuje o 1 % základu zisteného podľa § 60, najviac však do 60 % základu zisteného podľa § 60.

18. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z., dobou trvania služobného pomeru rozhodujúcou na vznik nároku na výsluhový príspevok, odchodné, úmrtné, výsluhový dôchodok a invalidný výsluhový dôchodok a pre výšku týchto dávok je doba výkonu základnej vojenskej služby alebo náhradnej vojenskej služby, alebo prípravnej vojenskej služby v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom platným v dobe jej výkonu.

19. S ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6To/70/2010 zo dňa 22.02.2011 oslobodený spod obžaloby a nebol prepustený zo služobného pomeru v dôsledku právoplatného odsúdenia pre úmyselný trestný čin, odpadol u neho dôvod na krátenie služobného platu. Sťažovateľovi preto v zmysle § 46 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. patrilo za obdobie

od účinnosti dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby do skončenia služobného pomeru doplatenie rozdielu služobného platu. Skutočnosť, že v prípade sťažovateľa existoval dôvod na krátenie jeho platu, ktorý dodatočne odpadol, nemožno považovať za omeškanie s výplatou jeho výsluhového dôchodku a zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva možnosť, resp. povinnosť priznania náhrady za dodatočné priznanie alebo zvýšenie výsluhového dôchodku.

20. Nemožno prisvedčiť sťažovateľovi, že mu správne orgány mali započítať na účely nároku na výsluhový dôchodok dobu náhradnej vojenskej služby v trvaní 19 mesiacov. Rozsah doby výkonu náhradnej vojenskej služby rozhodujúcej na vznik nároku na výsluhový dôchodok a pre jeho výšku upravuje osobitný predpis, ktorým je branný zákon. Podľa § 28 ods. 3 branného zákona, náhradná služba trvá 5 mesiacov a počíta sa odo dňa jej skutočného nastúpenia. Federálne ministerstvo národnej obrany môže do tohto času započítať vykonanú mimoriadnu službu alebo jej časť. Z potvrdenia Ministerstva obrany SR, Vojenského archívu - centrálnej registratúry Trnava č. VA-CR-1-169-34/2008 zo dňa 20.03.2008 vyplýva, že sťažovateľ podľa záznamov v osobnom spise vykonal náhradnú vojenskú službu od 01.06.1987 do 31.10.1987, pričom z Podkladov na výpočet dávok výsluhového zabezpečenia vydaného prvostupňovým orgánom dňa 26.06.2008 ako aj dňa 20.11.2014 je zrejmé, že táto doba mu bola zhodnotená pre nárok na výsluhový dôchodok a pri výpočte jeho výšky.

21. Sťažovateľovi nebolo možné započítať obdobie od 01.10.1985 do 30.04.1987, kedy vykonával prácu ako posunovač v Lokomotívnom depe Leopoldov z dôvodu, že išlo o prácu vykonávanú v pracovnom pomere. S touto námietkou sa žalovaný vysporiadal v napadnutom rozhodnutí, v ktorom správne konštatoval, že táto doba mu bude zhodnotená vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia v prípade splnenia podmienok na priznanie nároku na starobný dôchodok ustanovených v zákone č. 461/2003 Z. z..

22. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávnosti záveru krajského súdu, že neumožnenie sťažovateľovi oboznámiť sa pred vydaním prvostupňového rozhodnutia s podkladmi pre jeho vydanie nie je takou vadou, ktorá by mala za následok jeho nepreskúmateľnosť a ide iba o formálnu vadu, sa kasačný súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, nakoľko ani sťažovateľ nespochybnil, že mal možnosť oboznámiť sa s podkladmi pre vydanie prvostupňového rozhodnutia tak, ako to vyplýva z jeho listu zo dňa 09.02.2015 v rámci odvolacieho konania, tvoriaceho súčasť administratívneho spisu.

23. Ústavný súd SR v uznesení č. k. III. ÚS 357/2016-16 pripomenul, že podľa § 250i ods. 3 OSP: „... pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.“ Na citované ustanovenie nadväzujúca judikatúra ustalauje, že „rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/98-02/02 zo dňa 17.12.2002).

24. Rovnaký princíp zostal zachovaný aj po prijatí Správneho súdneho poriadku. Tento princíp je upravený v § 191 ods. 1 písm. g/ SSP. Podľa dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu je § 191 ods. 1 písm. g/ SSP v podstate prevzatím právnej úpravy § 250i ods. 3 OSP, čo znamená, že dôvodom pre zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy nebude akékoľvek porušenie procesného predpisu, ale len také, ktoré je podstatné a mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej.

25. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sž/162/1999, sp. zn. 3Sžo/220/2010 a sp. zn. 8Sžo/112/2010, je potrebné uviesť, že právny názor krajského súdu prijatý v napadnutom rozsudku im neodporuje. Uvedené prípady sa skutkovo líšia. V prípade prvého rozhodnutia sp. zn. 5Sž/162/1999 nebolo účastníkovi konania umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pričom uvedená vada nebola odstránená ani v rámci odvolacieho konania. V prípade sťažovateľa bola táto vada odstránená v rámci odvolacieho konania. V druhom rozhodnutí sp. zn. 3Sžo/220/2010 najvyšší súd považoval za pochybenie to, že správny orgán sa nezaoberal námietkami účastníka konania. V

případe tretieho rozhodnutia sp. zn. 8Sžo/112/2010 najvyšší súd zdôraznil, že povinnosť navrhnuť dôkazy má aj účastník konania, pričom dal za pravdu správneho orgánu, že v danom prípade nešlo o porušenie § 33 ods. 2 správneho poriadku.

26. Vzhľadom na to, že sťažovateľ sa oboznámil s podkladmi v rámci odvolacieho konania a mal možnosť uplatniť svoje námietky, nedošlo k takej vade konania, ktorá by mohla mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že správne orgány sa jeho námietkami nezaoberali.

27. V súvislosti s námietkou sťažovateľa ohľadom dokazovania kasačný súd uvádza, že v zmysle § 119 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci. Je však predovšetkým povinnosťou správneho orgánu správne a dostatočne zistiť skutkový stav veci tak, aby mohol vydať rozhodnutie. Krajský súd považoval skutkový stav za dostatočne zistený, nakoľko v opačnom prípade by napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a k rovnakému záveru dospel aj kasačný súd. Zároveň je potrebné dodať, že sťažovateľ v konaní pred krajským súdom ani nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/90/2016 zo dňa 19.05.2016, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že: „... všeobecné odvolacie námietky žalobcu o svojvoľnom hodnotení dôkazov, prípadne o nevykonaní navrhnutých dôkazov alebo o chýbajúcom stanovisku súdu k námietkam žalobcu, avšak bez označenia dôkazov, ktoré mali byť svojvoľne vyhodnotené, bez identifikácie nevykonaných dôkazov či bližšieho určenia námietok, s ktorými sa krajský súd nevysporiadal, nemajú prakticky žiadnu argumentačnú hodnotu a preto k nim nemôže odvolací súd zaujať vecné stanovisko.“

28. Ako nedôvodnú tiež kasačný súd vyhodnotil námietku sťažovateľa, že krajský súd rozhodol na základe vlastného uváženia podľa osobitnej právnej úpravy zákona č. 328/2002 Z. z. konštatujúc, že ďalšie konanie nemá zmysel, pretože sťažovateľovi nemôžu vzniknúť žiadne vecné či iné výhody. Vzhľadom na to, že správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, bol krajský súd povinný skúmať, či napadnuté rozhodnutie žalovaného je v súlade s osobitnou právnou úpravou zákona č. 328/2002 Z. z., na základe ktorej bolo vydané. Z rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že krajský súd nenašiel rozpor napadnutého rozhodnutia žalovaného s ustanoveniami zákona č. 328/2002 Z. z. a keďže rozpor v postupe prvostupňového orgánu nepovažoval za vadu, na základe ktorej by mohol napadnuté rozhodnutie zrušiť, žalobu zamietol.

29. Z vyššie uvedených dôvodov považoval kasačný súd rozsudok krajského súdu za súladný so zákonom, a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal, keďže žalobca (sťažovateľ) v tomto konaní nebol úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

31. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.